

Domanda 1 – Amicizia

Santo Padre, somos hijos de nuestro tiempo. Vivimos en una cultura que nos pertenece y que, sin darnos cuenta, nos va moldeando; está marcada por la tecnología, especialmente en el ámbito de las redes sociales. Frecuentemente nos ilusionamos de tener muchos amigos y de crear relaciones cercanas, mientras que cada vez más seguido experimentamos diversas formas de soledad. Estamos cerca y conectados con tantas personas y, sin embargo, no son relaciones verdaderas y duraderas, sino efímeras y comúnmente ilusorias.

Santo Padre, mi pregunta es: ¿cómo podemos encontrar una amistad sincera y un amor genuino que nos lleven a la verdadera esperanza? ¿Cómo la fe puede ayudarnos a construir nuestro futuro?

Svatý otče, jsme děti své doby. Žijeme v kultuře, která nám patří a která nás, aniž bychom si to uvědomovali, formuje; je poznamenaná technologií, zejména v oblasti sociálních sítí. Často si děláme iluzi, že máme mnoho přátel a že vytváříme blízké vztahy, zatímco čím dál častěji zakoušíme různé formy osamělosti. Jsme si blízko a jsme propojeni s tolika lidmi, a přece to nejsou skutečné a trvalé vztahy, ale pomíjivé a často iluzorní.

Svatý otče, moje otázka zní: Jak můžeme najít upřímné přátelství a opravdovou lásku, které nás povedou k pravé naději? Jak nám víra může pomoci budovat naši budoucnost?

Queridos jóvenes, las relaciones con otras personas son indispensables para cada uno de nosotros, empezando por el hecho de que todos los hombres y mujeres del mundo nacen como hijos de alguien. Nuestra vida comienza con un vínculo y es a través de los vínculos que crecemos. En este proceso, la cultura juega un papel fundamental: es el código con el que nos entendemos a nosotros mismos e interpretamos el mundo. Como un diccionario, cada cultura contiene tanto palabras nobles como palabras vulgares, valores y errores que hay que aprender a reconocer. Buscando con pasión la verdad, no sólo recibimos una cultura, sino que la transformamos a través de elecciones de vida. La verdad, en efecto, es un vínculo que une las palabras a las cosas, los nombres a los rostros. La mentira, en cambio, separa estos aspectos, generando confusión y malentendidos.

Entre las muchas conexiones culturales que caracterizan nuestra vida, internet y las redes sociales se han convertido en «una extraordinaria oportunidad de diálogo, encuentro e intercambio entre personas, así como de acceso a la información y al conocimiento» (PAPA FRANCISCO, *Christus vivit*, 87). Sin embargo, estos instrumentos resultan ambiguos cuando están dominados por lógicas comerciales e intereses que rompen nuestras relaciones en mil intermitencias. A este respecto, el Papa Francisco recordaba que a veces los «mecanismos de la comunicación, de la publicidad y de las redes sociales pueden ser utilizados para volvernos seres adormecidos, dependientes del consumo» (*Christus vivit*, 105). Entonces nuestras relaciones se vuelven confusas, ansiosas o inestables. Cuando el instrumento domina al hombre, el hombre se convierte en un instrumento: sí, un instrumento de mercado y a su vez en mercancía. Sólo relaciones sinceras y lazos estables hacen crecer historias de vida buena.

Queridos jóvenes, toda persona desea naturalmente esta vida buena, como los pulmones tienden al aire, ¡pero cuán difícil es encontrarla! Hace siglos, san Agustín captó el profundo deseo de nuestro corazón, aun sin conocer el desarrollo tecnológico de hoy. También él pasó por una juventud tempestuosa; pero no se conformó, no silenció el clamor de su corazón. Buscaba la verdad que no defrauda, la belleza que no pasa. ¿Cómo la encontró? ¿Cómo encontró una amistad sincera, un amor capaz de dar esperanza? Encontrando a quien ya lo estaba buscando, Jesucristo. ¿Cómo construyó su futuro? Siguiéndolo a Él, su amigo desde siempre. En palabras suyas: «Ninguna amistad es fiel sino en Cristo. Y sólo en Él puede ser feliz y eterna» (*Réplica a las dos cartas de los pelagianos*, I, I, 1); «Ama verdaderamente a su amigo aquel que en su amigo ama a Dios» (*Sermón* 336, 2). La amistad con Cristo, que está en la base de la fe, no es sólo una ayuda entre muchas otras para construir el futuro, es nuestra estrella polar. Como escribía el beato Pier Giorgio Frassati, «vivir sin fe, sin un patrimonio que defender, sin sostener una lucha por la Verdad no es vivir, sino ir tirando» (*Cartas*, 27 de febrero de 1925). Cuando nuestras relaciones reflejan este intenso vínculo con Jesús, ciertamente se vuelven sinceras, generosas y verdaderas.

Drazí mladí, vzťahy s druhými ľidmi jsou pro každého z nás nepostradatelné, počínaje samotným faktem, že každý muž a každá žena na světě se rodí jako dítě někoho. Náš život začíná poutem a právě skrze tato pouta rosteme. V tomto procesu hraje kultura zásadní roli: je to jazyk, jímž si rozumíme sami se sebou a interpretujeme svět. Podobně jako slovník obsahuje

každá kultura vznešená slova i slova vulgární, hodnoty i omyly, které je třeba se naučit rozlišovat. Hledáním pravdy s vášní nejen kulturu přijímáme, ale také ji proměňujeme skrze volby svého života. Pravda je totiž pouto, které spojuje slova s věcmi, jména s tvářemi. Lež naopak tyto aspekty odděluje, což vede ke zmatení a nedorozuměním.

Mezi mnoha kulturními propojeními, která charakterizují náš život, se internet a sociální sítě staly „mimořádnou příležitostí k dialogu, setkání a výměně mezi lidmi, stejně jako k přístupu k informacím a poznání“ (PAPEŽ FRANTIŠEK, *Christus vivit*, 87). Tato média jsou však dvojznačná, pokud jim vládne obchodní logiky a zájmy, které naše vztahy tříští na tisíce přerušovaných spojení. V této souvislosti papež František připomněl, že někdy mohou „komunikační mechanismy, reklama a sociální sítě být používány k tomu, aby z nás udělaly otupělé bytosti, závislé na konzumu“ (*Christus vivit*, 105). Pak se naše vztahy stávají zmatenými, úzkostnými nebo nestálými. Když nástroj ovládne člověka, člověk se stává nástrojem – ano, nástrojem trhu a zároveň zbožím. Jen upřímné vztahy a stabilní pouta umožňují růst příběhům dobrého života.

Drazí mladí, každý člověk přirozeně touží po tomto dobrém životě, tak jako plíce touží po vzduchu – ale jak těžké je jej nalézt! Před staletími postihl svatý Augustin hlubokou touhu našeho srdce, aniž by znal dnešní technologický vývoj. Také on prožil bouřlivé mládí, ale nespokojil se, neumlčel volání svého srdce. Hledal pravdu, která nezklame, krásu, která nepomíjí. Jak ji našel? Jak našel upřímné přátelství, lásku schopnou dát naději? Tím, že našel Toho, kdo ho už hledal – Ježíše Krista. Jak budoval svou budoucnost? Tím, že ho následoval – svého přítele od věčnosti. Jeho slovy: „Žádné přátelství není věčné, leda v Kristu. A jen v Něm může být šťastné a věčné“ (Odpověď na dva listy pelagiánů, I, I, 1); „Opravdově miluje svého přítele ten, kdo v něm miluje Boha“ (Kázání 336, 2). Přátelství s Kristem, které je základem víry, není jen jednou z mnoha pomoci při budování budoucnosti – je naší Polárnou. Jak psal blahoslavený Pier Giorgio Frassati: „Žít bez víry, bez dědictví, které bychom bránili, bez boje za Pravdu, není žít, ale jen přežívat“ (Dopisy, 27. února 1925). Když naše vztahy odrážejí toto hluboké pouto s Ježíšem, stávají se jistě upřímnými, velkorysími a pravdivými.

Domanda 2 – Coraggio per scegliere

Santo Padre, i nostri anni sono segnati dalle decisioni importanti che siamo chiamati a prendere per orientare la nostra vita futura. Tuttavia, per il clima di incertezza che ci circonda siamo tentati di rimandare e la paura per un futuro sconosciuto ci paralizza. Sappiamo che scegliere equivale a rinunciare a qualcosa e questo ci blocca, nonostante tutto percepiamo che la speranza indica obiettivi raggiungibili anche se segnati dalla precarietà del momento presente.

Santo Padre, le chiediamo: dove troviamo il coraggio per scegliere? Come possiamo essere coraggiosi e vivere l'avventura della libertà vera, compiendo scelte radicali e cariche di significato?

Svatý otče, naše roky jsou poznamenány důležitými rozhodnutími, která jsme povoláni učinit, abychom nasměřovali svůj budoucí život. Avšak kvůli klimatu nejistoty, které nás obklopuje, jsme v pokušení všechno odkládat a strach z neznámé budoucnosti nás paralyzuje. Víme, že volit znamená něčeho se vzdát, a to nás blokuje – přesto vnímáme, že naděje ukazuje na dosažitelné cíle, i když jsou poznamenány nejistotou přítomného okamžiku.

Svatý otče, ptáme se Vás: Kde najdeme odvahu rozhodnout se? Jak můžeme být odvážní a žít dobrodružství opravdové svobody, činit radikální a smysluplné volby?

La scelta è un atto umano fondamentale. Osservandolo con attenzione, capiamo che non si tratta solo di scegliere qualcosa, ma di scegliere qualcuno. Quando scegliamo, in senso forte, decidiamo chi vogliamo diventare. La scelta per eccellenza, infatti, è la decisione per la nostra vita: quale uomo vuoi essere? Quale donna vuoi essere? Carissimi giovani, a scegliere si impara attraverso le prove della vita, e prima di tutto ricordando che siamo stati scelti. Tale memoria va esplorata ed educata. Abbiamo ricevuto la vita *gratis*, senza sceglierla! All'origine di noi stessi non c'è stata una nostra decisione, ma un amore che ci ha voluti. Nel corso dell'esistenza, si dimostra davvero amico chi ci aiuta a riconoscere e rinnovare questa grazia nelle scelte che siamo chiamati a prendere.

Cari giovani, avete detto bene: "scegliere significa anche rinunciare ad altro, e questo a volte ci blocca". Per essere liberi, occorre partire dal fondamento

stabile, dalla roccia che sostiene i nostri passi. Questa roccia è un amore che ci precede, ci sorprende e ci supera infinitamente: l'amore di Dio. Perciò davanti a Lui la scelta diventa un giudizio che non toglie alcun bene, ma porta sempre al meglio.

Il coraggio per scegliere viene dall'amore, che Dio ci manifesta in Cristo. È Lui che ci ha amato con tutto sé stesso, salvando il mondo e mostrandoci così che il dono della vita è la via per realizzare la nostra persona. Per questo, l'incontro con Gesù corrisponde alle attese più profonde del nostro cuore, perché Egli è l'Amore di Dio fatto uomo.

A riguardo, venticinque anni fa, proprio qui dove ci troviamo, San Giovanni Paolo II disse: «è Gesù che cercate quando sognate la felicità; è Lui che vi aspetta quando niente vi soddisfa di quello che trovate; è Lui la bellezza che tanto vi attrae; è Lui che vi provoca con quella sete di radicalità che non vi permette di adattarvi al compromesso; è Lui che vi spinge a deporre le maschere che rendono falsa la vita; è Lui che vi legge nel cuore le decisioni più vere che altri vorrebbero soffocare» (*Veglia di preghiera nella XV Giornata mondiale della Gioventù*, 19 agosto 2000). La paura lascia allora spazio alla speranza, perché siamo certi che Dio porta a compimento ciò che inizia. Riconosciamo la sua fedeltà nelle parole di chi ama davvero, perché è stato davvero amato. "Tu sei la mia vita, Signore": è ciò che un sacerdote e una consacrata pronunciano pieni di gioia e di libertà. "Accolgo te come mia sposa e come mio sposo": è la frase che trasforma l'amore dell'uomo e della donna in segno efficace dell'amore di Dio. Ecco scelte radicali e piene di significato: il matrimonio, l'ordine sacro e la consacrazione religiosa esprimono il dono di sé, libero e liberante, che ci rende davvero felici. Queste scelte danno senso alla nostra vita, trasformandola a immagine dell'Amore perfetto, che l'ha creata e redenta da ogni male.

Volba je základní lidský čin. Když se na ni podíváme pozorně, pochopíme, že nejde jen o výběr něčeho, ale především o výběr někoho. Když volíme doopravdy, rozhodujeme o tom, kým chceme být. Nejvyšší volbou je totiž rozhodnutí pro vlastní život: Jakým mužem chceš být? Jakou ženou chceš být?

Drazí mladí, volit se učíme skrze zkoušky života – a především tím, že si připomínáme, že jsme byli vyvoleni. Tuto paměť je třeba rozvíjet a pěstovat. Život jsme dostali zadarmo, aniž bychom si ho vybrali! Na počátku nás samotných nestálo naše rozhodnutí, ale láska, která nás chtěla. V průběhu

života se pak jako opravdový přítel ukazuje ten, kdo nám pomáhá tuto milost rozpoznat a znovu ji v sobě oživit při rozhodnutích, která máme činit.

Drazí mladí, správně jste řekli: „volit znamená zároveň se něčeho vzdát – a to nás někdy paralyzuje.“ Abychom byli svobodní, musíme vycházet z pevného základu, ze skály, která nese naše kroky. Tou skálou je láska, která nás předchází, překvapuje a nekonečně nás přesahuje: láska Boží. Proto se před Bohem každá volba stává soudem, který nám nic dobrého nebere, ale vždy přináší to lepší.

Odvaha volit pochází z lásky, kterou nám Bůh ukázal v Kristu. On je ten, který nás miloval celým svým bytím, zachránil svět a ukázal nám tím, že darovat svůj život je cestou k naplnění sebe sama. Setkání s Ježíšem tak odpovídá nejhlubším touhám našeho srdce, protože on je Boží láska, která se stala člověkem.

V tomto smyslu, právě zde, kde se nyní nacházíme, řekl před pětadvaceti lety svatý Jan Pavel II.:

„Je to Ježíš, koho hledáte, když sníte o štěstí; on na vás čeká, když vás nic z toho, co nacházíte, neuspokojuje; on je ta krása, která vás tolik přitahuje; on vás vyzývá touhou po radikalitě, která vám brání spokojit se s kompromisy; on vás vede k tomu, abyste odložili masky, které činí váš život nepravdivý; on vám v srdci čte ta nejoprávdovější rozhodnutí, která by jiní chtěli potlačit“
(Modlitební vigilie při XV. Světovém dni mládeže, 19. srpna 2000).

Strach pak ustupuje naději, protože jsme si jisti, že Bůh dovede k naplnění to, co započne. Jeho věrnost rozpoznáváme ve slovech toho, kdo opravdově miluje – protože sám zakusil, že byl opravdu milován. „Ty jsi můj život, Pane“ – to jsou slova, která kněz nebo zasvěcená osoba pronáší s radostí a svobodou. „Přijímám tě za manželku / za manžela“ – tato věta proměňuje lásku muže a ženy v účinný znak Boží lásky.

To jsou ony radikální a smysluplné volby: manželství, kněžství a zasvěcený život vyjadřují darování sebe sama – svobodné a osvobozující – které nás činí skutečně šťastnými. Takové volby dávají našemu životu smysl a proměňují ho podle obrazu dokonalé Lásky, která nás stvořila a vykoupila ze všeho zlého.

Domanda 3 – Richiamo del bene

Holy Father,

We are drawn to the interior life even if at first glance we are judged as a superficial and thoughtless generation. Deep within ourselves, we feel drawn to the beautiful and the good as sources of truth. The value of silence, as in this Vigil, fascinates us, even if at times it instills fear because of a sense of emptiness. Holy Father, I would like to ask you: how can we truly encounter the Risen Lord in our lives and be sure of his presence even in the midst of trials and uncertainties?

Svatý otče,

jsme přitahováni k vnitřnímu životu, i když jsme na první pohled často považováni za povrchní a bezstarostnou generaci. Hluboko v sobě cítíme přitažlivost k tomu, co je krásné a dobré – jako k pramenům pravdy. Hodnota ticha, jako při této vigili, nás fascinuje, i když v nás někdy vyvolává strach kvůli pocitu prázdnoty.

Svatý otče, chtěl(a) bych se Vás zeptat: jak se můžeme ve svém životě skutečně setkat se Vzkříšeným Pánem a být si jisti jeho přítomností i uprostřed zkoušek a nejistot?

To launch this Jubilee Year, Pope Francis released a document called *Spes non confundit*, which means “hope does not disappoint”. In that document, he wrote: «In the heart of each person, hope dwells as the desire and expectation of good things to come» (*Spes non confundit*, 1). In the Bible, the word “heart” usually refers to a person’s innermost being, which includes our conscience. Our understanding of what is good, then, reflects how our conscience has been shaped by the people in our lives; those who were kind to us, who listened to us with love and who helped us. Those people helped to raise you in goodness and, therefore, to form your conscience to seek the good in your daily choices.

Dear young people, Jesus is the friend who always accompanies us in the formation of our conscience. If you truly want to encounter the Risen Lord, then listen to his word, which is the Gospel of salvation. Reflect on your way of living, and seek justice in order to build a more humane world. Serve the poor, and so

bear witness to the good that we would always like to receive from our neighbours. Adore Christ in the Blessed Sacrament, the source of eternal life. Study, work, and love according to the example of Jesus, the good Teacher who always walks beside us.

At every step, as we seek what is good, let us ask him: stay with us, Lord (cf. *Lk* 24:29). Stay with us, because without you we cannot do the good we desire. You want our good; indeed, you *are* our good. Those who encounter you also want others to encounter you, because your word is a light brighter than any star, illuminating even the darkest night. Pope Benedict XVI liked to say that those who believe are never alone. In other words, we encounter Christ in the Church, that is, in the communion of those who sincerely seek him. The Lord himself gathers us together to form a community of believers who support one another. How much the world needs missionaries of the Gospel who are witnesses of justice and peace! How much the future needs men and women who are witnesses of hope! Dear young people, this is the task that the Risen Lord entrusts to each one of us!

Saint Augustine wrote: «You stir us to take pleasure in praising you, because you have made us for yourself, and our heart is restless until it rests in you... Lord, I would seek you... and calling upon you is an act of believing in you» (*Confessions*, I, 1). Following those words of Augustine, and in response to your questions, I would like to invite each of you, dear young people, to say to the Lord: “Thank you, Jesus, for calling me. My desire is to remain as one of your friends, so that, embracing you, I may also be a companion on the journey for anyone I meet. Grant, O Lord, that those who meet me may encounter you, even through my limitations and frailties.” Through praying these words, our dialogue will continue each time we look at the crucified Lord, for our hearts will be united in him. Finally, my prayer for you is that you may persevere in faith, with joy and courage! Thank you.

Aby mohl být zahájen tento jubilejní rok, papež František vydal dokument nazvaný *Spes non confundit*, což znamená „naděje nezklame“. V tomto dokumentu napsal:

„V srdci každého člověka přebývá naděje jako touha a očekávání budoucího dobra“ (*Spes non confundit*, 1).

V Bibli se slovo „srdce“ obvykle vztahuje k nejhlubšímu já člověka – tedy i k jeho svědomí. Naše porozumění tomu, co je dobré, pak odráží, jak bylo naše svědomí formováno lidmi v našem životě – těmi, kdo k nám byli laskaví, kdo nás s láskou naslouchali a pomáhali nám. Tito lidé vás vedli k dobru, a tím pomáhali utvářet vaše svědomí tak, aby v každodenních rozhodnutích hledalo dobro.

Drazí mladí, Ježíš je přítel, který nás vždy doprovází na cestě formování svědomí. Pokud se skutečně chcete setkat se Vzkříšeným Pánem, naslouchejte jeho slovu – evangeliu spásy. Přemýšlejte o svém způsobu života a usilujte o spravedlnost, abyste pomáhali budovat lidštější svět. Služte chudým a tím vydávejte svědectví o dobru, které bychom si všichni přáli zakoušet od druhých. Klaňte se Kristu v Nejsvětější svátosti – prameni věčného života. Studujte, pracujte a milujte podle příkladu Ježíše, dobrého Učitele, který nás nikdy neopouští.

Na každém kroku, když hledáme dobro, prosme ho: Zůstaň s námi, Pane (srov. Lk 24,29). Zůstaň s námi, protože bez tebe nemůžeme vykonat dobro, po kterém toužíme. Ty chceš naše dobro – ba ty sám jsi naše dobro. Kdo se s tebou setká, touží, aby se s tebou setkali i druzí, protože tvé slovo je světlo jasnější než jakákoli hvězda, které osvětluje i tu nejtemnější noc.

Papež Benedikt XVI. rád říkával, že kdo věří, nikdy není sám. Jinými slovy: s Kristem se setkáváme v církvi – tedy ve společenství těch, kdo ho upřímně hledají. Pán sám nás shromažďuje, abychom tvořili společenství věřících, kteří se navzájem podporují. Jak velmi svět potřebuje misionáře evangelia, kteří jsou svědky spravedlnosti a pokoje! Jak velmi budoucnost potřebuje muže a ženy, kteří jsou svědky naděje! Drazí mladí, to je úkol, který nám Vzkříšený Pán svěřuje!

Svatý Augustin napsal:

„Vzbuzuješ nás, Pane, abychom tě chválili, neboť jsi nás stvořil pro sebe, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě... Pane, chtěl bych tě hledat... a volat k tobě znamená věřit v tebe“ (Vyznání, I, 1).

Navazuji na jeho slova i na vaše otázky a chci vás, drazí mladí, pozvat, abyste Pánu řekli:

„Děkuji ti, Ježíši, že jsi mě povolal. Mou touhou je zůstat jedním z tvých přátel, abych tě objal a mohl být společníkem na cestě každému, koho potkám. Dej, Pane, ať se v těch, kdo se setkají se mnou, setkají i s tebou – i skrze mé slabosti a omezení.“

Skrze tuto modlitbu bude náš dialog pokračovat pokaždé, když pohlédneme na Ukřižovaného, neboť naše srdce budou sjednocena v Něm. A nakonec je mou modlitbou za vás, abyste ve víře vytrvali – s radostí a odvahou!

Děkuji vám.